

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΔ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΣ ΑΡΙΘ. 118.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 " " 'Επαρχιών " 1.20
 " " 'Εξωτερικού " 2.—

ΠΡΟΣΤΙΘΕΝΤΕΣ

'Εν οδῳ 'Εργου Δρ. 244.

Εις οὐδένα, εκτός τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, γέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν Παιδῶν, ἔνευ προκληρωμῆς.

ΔΟΣΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ,

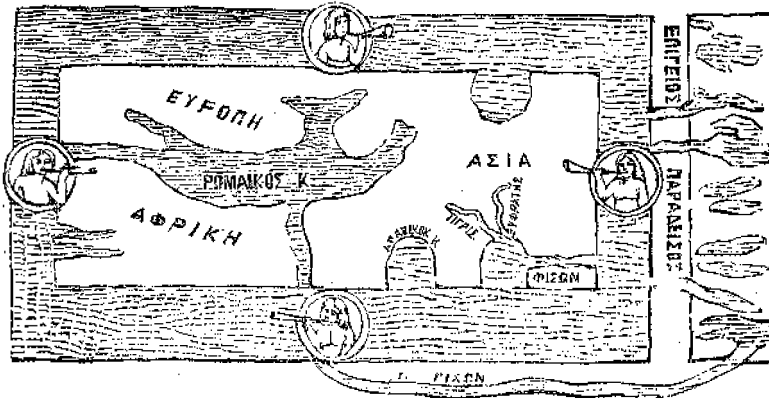
(Συνέχεια ἰδὲ φύλλον 'Απριλίου ἀριθ. 116).

Ὁ εὐκαίδευστος Βήδης (Bede) γνωστός ὑπὸ τὸ ἄνομα Σεβάσμιος, ὅστις ἔζησε κατὰ θρον μ. Χρ. αἰῶνα ἐθεώρει τὴν Γῆν ἔχουσαν σχῆμα ὠοῦ, προσθέτει δὲ, «Ἡ Γῆ εἶναι στοιχεῖον τοποθετημένον εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου, καθὼς ὀρθόκυκλος τοῦ ὠοῦ κεῖται εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ' περίξ δ' αὐτῆς εἶναι τὸ ὕδωρ, ὃ πῶς περίξ τοῦ κρόκκου ὑπάρχει τὸ λεύκωμα' ἔξωθεν δὲ τούτου εἶναι ὁ ἀήρ, καθὼς ἡ μεμβράνη τοῦ ὠοῦ, καὶ περίξ τοῦ ἀέρος εἶνε πῦρ, τὸ ὅποιον περιβάλλει ἅπαντα, ὅπως τὸ κέλυφος περιβάλλει τὰ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ Γῆ ἐδρισκομένη οὕτως εἰς τὸ κέντρον ὑποβαστάζει ὅλον τὸ βῆρος, καὶ μῶλον ὅτι φυσικὰ εἶναι ψυχρὰ καὶ ὑγρά, ἀποκτᾷ κατὰ συγκυρίαν διαφόρους ποιότητας, διότι τὸ μὲν μέρος, τὸ ὅποιον κεῖται εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, κατακαίεται ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀκατοίκητον, τὰ δὲ δύο ἄκρα αὐτοῦ προσέτι εἶναι ἀκατοίχτητα ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους'

μόνον δὲ αἱ μεταξύ τῶν δύο τούτων μερῶν χῶραι εἶναι κατοικημένοι.

Τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον περικυκλῶνει αὐτὴν, ἐν εἰδει ζώνης, τὴν διαιρεῖ εἰς δύο μέρη, τὸ ἄνω, εἰς τὸ ὅποιον ἡμεῖς κατοικοῦμεν, καὶ τὸ κάτω, τὸ ὅποιον κεῖται εἰς τοὺς ἀντίποδας ἡμῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ μεταβῆ, οὐδ' ἐξ αὐτῶν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς.»

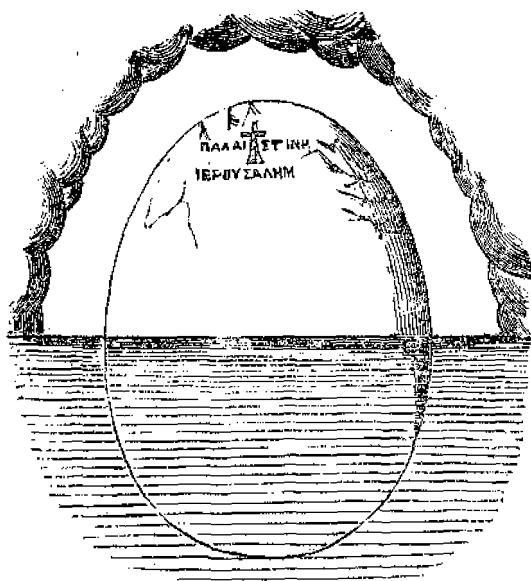

Ἡ κοσμογραφία τοῦ Κοσμοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσασιν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ τι εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ στηριχθῇ κάπου, πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἱκανοποιῆσιν τῆς γενικῆς ταύτης ἰδέας ὁ Ἄραφ γεωγράφος Ἐ

δρίσης, ὅστις ἔκμασε κατὰ τὸν 41ον μ. Χρ. αἰῶνα, δυσχυρίζετο, ὅτι ἡ Γῆ εἶναι ὁμοία μὲ ὠόν, τοῦ ὁποῦ τὸ ἥμισυ εἶναι βυθισμένον ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Κατ' αὐτὸν ὁ τότε γνωστός κόσμος ἀπέτελε ἀκριβῶς τὸ ἐν ἡμισυ τοῦ ὠοῦ, τὸ ὅποιον πλέει ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Κατὰ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐξεδόθησαν πολλοὶ γεωγραφικαὶ χάρται, οἵτινες ἐξηκολούθησαν νὰ ἴναι ἐν χρῆσει ἐπὶ δύο περίπου αἰῶνας! (ἀκολουθεῖ).

Ἡ γῆ πλέουσα ὡς ὠδόν.

ΠΕΡΙ ΝΘΥ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ 7 Ἰουλίου 1877.

*Ἡμερὰ τοῦ μικροῦ ἀγαγγώστας τῆς Ἐφ.
τῶν Παίδων.*

Ἀφοῦ καὶ ἄλλοι τινὲς χορηγοῦσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μικρὰ τινα ἀρθρίδια εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ μου ἐπαγγέλματος ἐνδιαφέρομαι καὶ ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδία, νὰ σὰς στείλω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ παρέξωσι μικρὰν τινα διανοητικὴν τροφήν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγγώστας.

Μὴ παραξενευθῆτε δι, κ. Συντάχτα, βλέποντες, ὅτι τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξα εἶναι κοινότατον καὶ γνωστότατον, διότι ἴσα, ἴσα οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτὰ τὰ κοινότατα καὶ γνωστότατα δὲν δίδουν πολλὴν προσοχὴν καὶ διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὰ γνωρίζουν ἀκριβῶς.

Εἶναι ἰληθές, ὅτι τὸ ὠδὸν εἶναι ἡ κοινοτάτη τροφή ὄλων — ὅλοι δὲ καθ' ἑκάστην θραύομεν ἢ καὶ βλέπομεν τὸ ἐμπεριεχόμενον αὐτῶν ἄλλὰ πόσοι ἄρα γε ἐκ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζουν ἀκριβῶς τὴν φύσιν καὶ οὐστικὴν τῶν διαφόρων μερῶν αὐτοῦ;

Θέλω ἀρχίσει πρῶτον μὲ τὸν φλοιὸν, εἴτε τὸ κέλυφος. Τοῦτο πίντες τὸ βλέπομεν καὶ τὸ ψηλαφοῦμεν καθ' ἑκάστην ἄλλ' ὀλίγοις γνω-

ρίζουσιν ἐκ τίνος οὐσίας συνίσταται καὶ ἐτι ὀλιγώτεροι οἱ γνωρίζοντες τὸ διατί εἶναι πόσον δυνατὸν, ὥστε ὁ ἰσχυρότατος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ θραύσῃ ὠδὸν διὰ τῶν χειρῶν του, ἐὰν θέσῃ τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν παλαμῶν του.

Τὸ κέλυφος συνίσταται ἐξ ἀνθρακούχου ἰσθέστου, ἢ τιτάνου, τὰ δὲ μέρη αὐτῆς τῆς ὕλης εἶναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διατεθειμένα, καθ' ὅν αἱ πλίνθοι τίθενται, ὅταν κατασκευάζεται γέφυρα, ἢ ἀψίς, ἢ δὲ διατάξις αὐτὴ δίδει εἰς αὐτὴ τὴν μεγάλην ταύτην στερεότητα.

Κατὰ τὴν ἐπώαριν ὁμῶς τοῦ ὠοῦ, διὰ τῆς θερμότητος τῆς ὀρνιθος, τὰ μέρη ταῦτα μετατοπίζονται, καὶ οὕτω τὸ κέλυφος καθίσταται εὐθραυστον, τὰ δὲ μικρὰ πουλάκια δύνανται νὰ τὸ θραύσωσι καὶ ἐξέλθωσιν εἰς τὸ φῶς.

Τὸ κέλυφος ἔχει πολυαριθμοὺς μικροὺς πόρους, διὰ τῶν ὁποίων ἐξατμίζεται μὲν ἡ ὕγρασία τοῦ ὠοῦ, εἰσέρχεται δὲ ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ, διὰ νὰ διατηρῆ τὴν ζωὴν τῶν μὴ ἐκκολαφθέντων πουλῶν. Τοῦτο γνωρίζοντες οἱ θέλοντες νὰ διατηρήσωσιν ἐπὶ πολὺ ὠά, τὰ θέτουσιν εἰς ἄλας, ἢ εἰς ἔλαιον, ἢ τὰ καλύπτουσι μὲ ἄλλαν τινα οὐσίαν, ἥτις κλείει τοὺς πόρους τούτους καὶ οὕτως ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον τοῦ ἀπυροσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ διαφυλάττει πρόσφατον τὸ ὠδόν.

Μετὰ τὸ κέλυφος ὑπάρχει μεμβράνη, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπλή, ἀλλὰ πραγματικῶς διπλή, τοῦτο δύναται νὰ παρατηρήσῃ τις ἐὰν ἀνοίξῃ τὸ ὠδὸν κατὰ τὴν ἐμβλυτέραν ἄκραν, ὅπου ἡ μεμβράνη χωρίζεται εἰς δύο καὶ σχηματίζει θαλαμίσκον πλήρη ἀέρος, ἐκ τοῦ μεγέθους δὲ τοῦ θαλαμίσκου τούτου διακρίνεται καὶ τὸ πρόσφατον ἢ μὴ τοῦ ὠοῦ, διότι κατὰ μὲν τὴν γέννησιν αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει, σχηματίζεται δὲ καὶ εὐρύνεται διὰ τῆς ἐξατμίσσεως τῶν ὕγρων του καὶ τῆς εἰσχωρήσεως ἀέρος πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ ἐξάτμισις προξενεῖ.

Μετὰ τὴν μεμβράνην ἔρχεται τὸ λεύκωμα, ὕγρον γλοιώδες, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ περισσώτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὠοῦ.

Τὸ λεύκωμα, ἐν καὶ φαίνεται ὁμοφύες, συνίσταται ὁμῶς ἐκ διαφόρων στιβάδων, ὡς ἐκείνας τοῦ κρομμίου, ἀνομοίου πυκνότητος, αἱ στιβάδες αὗται γίνονται καταφανεῖς, καὶ δύναται μάλιστα καὶ νὰ χωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων ἐὰν βρασθῇ τὸ ὠδὸν καλῶς. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ λευκώματος κατὰ στιβάδας ἀνομοίου πυκνότητος προέρχεται καὶ ἡ δυσκολία τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μὲ ἄλλα ὕγρὰ, ἐὰν μὴ πρῶ-

τον κτυπηθῆ· εἶναι δὲ χρήσιμος ἡ διάταξις αὐτῆ κατὰ τὴν ἐπόωσιν.

Μετὰ τὸ λεύκωμα ἔρχεται ὁ κρόκκος, ἦτοι ἡ κιτρίνη ἐκείνη οὐσία, ἣτις εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡοῦ καὶ συνίσταται ἐκ λευκώματος, ὕδατος, μεγάλης ποσότητος κιτρίνου ἐλαίου καὶ ἄλλων τινῶν θρεπτικῶν ὑλῶν εἰς τοιαύτην ἀναλογίαν, ὥστε καθίσταται εὐπεπτοτάτη καὶ θρεπτικωτάτη τροφή, καὶ ὡς τοιαύτη κατάλληλος ὡς πρώτη τοῦ πουλίου ἢ τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπάσσεως ἢ συλλήψεως.

Ὁ κρόκκος περικλείεται ἐντὸς λεπτῆς μεμβράνης, ἣτις ἐμποδίζει τὴν ἀνάμιξιν αὐτοῦ μετὰ τὸ λεύκωμα, καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ ἀνω αὐτοῦ μέρους στρογγύλον τι στίγμα, ὅπερ εἶναι τὸ σπέρμα, ἐξ οὗ κατόπιν ἀναπτύσσεται τὸ πτηνὸν ἢ τὸ ζῶον.

Ἡ πρόνοια τοῦ ν' ἀνέρχεται πάντοτε τὸ στίγμα τοῦτο εἰς τὸ ἀνω μέρος τοῦ κρόκου, ὅπως δὴποτε καὶ ἂν στραφῆ τὸ ὄον, ἐπιτυγχάνεται διὰ δύο παχειῶν πτυχῶν τοῦ λευκώματος εὐρισκομένων ἐκατέρωθεν τοῦ κρόκου, ὡς δύνата ἑλαστος νὰ ἴδῃ, καὶ χρησιμεύει διὰ δύο σκοποῦς, πρῶτον νὰ φέρῃ τὸ σπέρμα τοῦτο εἰς στενωτέρην ἐπαφὴν μετὰ τὸ θερμὸν στήθος τῆς μητρὸς, καὶ δεύτερον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἐκκολαπτόμενον πουλίον τοῦ βάρους τοῦ κρόκου, τὸ ὅποιον θὰ τὸ ἐπιβάρυνεν, ἂν ἦτο ὑποκάτω.

Ὅπως τὸ λεύκωμα, οὕτω καὶ ὁ κρόκκος σύγκειται ἐκ στιβάδων συγκεντρωτικῶν, ὅπως δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐὰν τὸ ὄον βρασθῆ πολὺ.

Διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς ταύτης κατασκευῆς τοῦ ὡοῦ, ὁ Πανάγαθος ἡμῶν Πατὴρ ἀφ' ἐνὸς ἐξασφαλίζει μὲν τὴν διατήρησιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ζῶων καὶ τῶν πτηνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μᾶς παρέχει τροφὴν πλουσίαν, πρόχειρον, εὐπεπτοτάτην καὶ θρεπτικωτάτην.

Ὅσάντις λοιπὸν τρώγετε ὡά, ἐνθυμεῖσθε τὸν ποιητὴν αὐτῶν καὶ ἐστὲ εὐγνώμονες.

Δ. Δ.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΥΤΤΑΖῆ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑΝ ΤΟΥ

«Ὅτε ἤμην παιδίον», εἶπέ ποτε γέρον τις, εἶχον διδάσκαλον, ὅστις ἦτο πολὺ ἐπιτηδεὺς εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς μαθητάς, παραβιάζοντας τοὺς κανόνας.

Ἡμέραν δὲ τινα μᾶς εἶπε — «Παιδιά, πρέπει νὰ διδῆτε περισσότερὰν προσοχὴν εἰς τὰ μαθήματά σας. Ὁ δὲ πρῶτος ἀπὸ σας, ὅστις ἴδῃ

ἄλλον μὴ βλέποντα εἰς τὸ βιβλίον του, πρέπει νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλῃ ἀμέσως, καὶ ἐγὼ θὰ λάβω μέτρα, ὥστε νὰ παύσω τὴν ἰταξίαν.»

«Ἄ, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ἰδοὺ καλλὴ εὐκαιρία! ὁ Σταμάτης μου κάμνει τόσα πράγματα! θὰ παραφυλάξω, καὶ ἂν τὸν ἴδω νὰ σηκώσῃ τὰ ἴματια τοῦ ἀπὸ τὸ βιβλίον, θὰ τὸν μαρτυρήσω.» Μετ' ὀλίγον εἶδον τὸν Σταμάτην βλέποντα ὀλόγυρα τοῦ δωματίου καὶ ἀμέσως τὸ ἀνέγγειλα εἰς τὸν διδάσκαλον.

«Καλὰ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ πῶς τὸ εἰσεύρεις σύ;

«Τὸν εἶδα!» ἀπεκρίθην.

«Τὸν εἶδες; αἱ! καὶ σὺ λοιπὸν ποῦ ἐκύτταζις, ὅταν τὸν εἶδες;»

Ἡ ἐντροπὴ μου ἦτο μεγάλη, καὶ τόσον ἐπηρεάσθην ὑπὸ τοῦ παθήματος τούτου, ὥστε ποτὲ πλέον δὲν ἠμέλεινα τὰ ἰδικά μου μαθήματα διὰ νὰ προσέχω εἰς ἄλλους.

Ἐὰν προσέχωμεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας διαγωγὴν, θὰ εὐρωμεν ὅτι πολὺ ὀλίγος καιρὸς μᾶς μένει νὰ κατηγορώμεν τοὺς ἄλλους. Πολλοὶ ἄνθρωποι φέρονται καθὼς πρέπει μόνον ὅταν νομίζουσιν ὅτι παρατηρῶνται, ἀλλ' ἐὰν αὐτοὶ ἐπρόσεχον πάντοτε εἰς ἐαυτοὺς, θὰ ἐφέροντο πάντοτε καλά.

Ἄλλ' εἴτε προσέχωμεν εἰς ἑαυτοὺς, ἢ ὅχι, ὑπάρχει εἰς, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὁποίου εἶναι πάντοτε ἐπάνω μας. Ἐκεῖνος βλέπει ὅχι μόνον ὅ,τι κάμνομεν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὅ,τι συλλογίζομεθα, κυττάζει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, καὶ βλέπει ὅλους μας τοὺς διαλογισμοὺς, ποτὲ δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ κρυφθῶμεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἐὰν τὸν ἀγαπῶμεν θὰ προσπαθῶμεν νὰ φερώμεθα πάντοτε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ βλέπῃ μόνον καλὰς πράξεις καὶ καλοὺς διαλογισμοὺς εἰς ἡμᾶς. M. X. K.

ΖΗΛΑΝΔΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ ΤΟΥ.

Ἡ Νέα Ζηλανδία εἶναι ἡ μεγαλύτερα ὄλων τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τὸ ὄνομα πολωννησία.

Κατοικεῖται δὲ ἀπὸ φυλὴν ἀγρίων πολεμιστῶν καὶ ἀνθρωποφάγων, ἀλλ' εὐγενῶν καὶ μετὰ πολλὰς φυσικὰς σωματικὰς καὶ διανοητικὰς ἀρετὰς προικισμένων.

Οἱ ἄγγλοι ἀφ' ἐνὸς, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὁποίων ἡ νῆσος εἶναι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοὶ ἰσραπόστολοι, οἱ ὅποιοι ἐστάλησαν ἐξ Ἀγγλίας μετὰ τῶν, κατώρθωσαν νὰ φέρουν πολλὰς εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὸν

χριστιανισμόν, ὥστε τὴν σήμερον ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς νήτου πολλὰ χριστιανικὰ ἐκκλησιαστικά συνιστάμενα ἐκ πολλῶν καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὁ χριστιανικὸς βίος εἶναι τῶ ὄντι ἀξιόπαινος.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν ἀρχαίων τῆς νήτου εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ κατάστασιν, κρατοῦντα βόταλον καὶ φέροντα χλα-

δὲ φαίνονται, ὅτι ἀγαπῶνται περιπαθῶς.

Δυστυχῶς διὰ τὴν ταλαιπώρον ἐκείνην γυναῖκα ἡ ἀγάπη τοῦ αἰμοχαροῦς συζύγου τῆς ἐφθασεν εἰς τὸσον βαθμὸν διαστροφῆς, ὥστε διὰ νὰ τὴν ἔχη πάντοτε μαζί του ἀπεφάσισε νὰ τὴν φάγῃ! καὶ λοιπὸν τὴν ἐρόνευσε μίαν ἡμέραν καὶ τὴν κατέφαγε! Πόσον σκοτίζει, καὶ τυφλώνει τὸν νοῦν καὶ καυτηριάζει τὴν συνεί-

Ζηλιανδὸς ἀρχηγὸς καὶ ἡ γονὴ του.

μίδα ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐρόνευσεν.

Ἐχει δὲ τὸ πρόσωπόν του εἰς ἀπογραφισμένον διὰ νὰ φαίνεται ἀγριώτερος.

* Πλησίον αὐτοῦ ἱσταταὶ ἡ γονὴ του, ἡ ὁποία ἂν καὶ ἀγρία εἶναι ἀληθῶς ὡραία ἀμφοτέροι

ἔιναι τοῦ ἀρχηγῆς ἡμῶν! Ὡστε νὰ κατατρέφῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀγαπητότατα εἰς αὐτὸν ἀντικείμενα ὑπὸ τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν, ὅτι οὕτω πως θὰ τὰ ἀπολαμβάνῃ πλήρῶστα ἐν ὄσῳ ζῆ!!

Η ΜΙΚΡΑ ΡΟΖΑ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑ ΟΠΩΡΙΚΑ.

Ίδετε τὴν μικρὰν ταύτην κορμὴν, μὲ τὰ ὠραία της ἐνδύματα καὶ τὴν περιποιημένην κόμμην, διατί ἐξαπλώνει τόσον περίφοβος τὴν χεῖρά της πρὸς τὸ καλάθιον, κρύπτουσα τὸν ἑαυτὸν της ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος;

πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξῃ.» «Ὁχι, πατέρα, δὲν θὰ τὰ πειράζω,»—καὶ ἡ Ῥόζα ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ πάππος τῆ εἶχε χαρίσει. Ἄλλ' ὀσάκις ὕψανε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔβλεπε τὰ νόστιμα καὶ σπάνια ὀπωρικά περικυκλωμένα ὑπὸ φύλλων,

Ἡ Ῥόζα καὶ τὰ ὀπωρικά.

Ὅταν ὁ πατήρ της ἔφερε τὸ καλάθιον τοῦτο πλῆρες ὠραίων ὀπωρικῶν, εἶπε, «Θὰ ἀφήσω τὰ ὀπωρικά ἐδῶ, ἀλλ' ἡ μικρά μου Ῥόζα δὲν

ἐσκέπτετο—«Ἄ, πῶσον εἶναι ὠραία! Ἄχ, νὰ εἶχα ὀλίγα!» Τέλος ἠγέρθη τσοχώως καὶ πλησιάσασσα εἰς τὴν τράπεζαν, περιέμενε τὴν

στιγμὴν, ὅτε κανεῖς δὲν τὴν παρετήρει, καὶ ἀρπάξασσα μερικά, ἔσπευσε εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ τὰ φάγῃ, καθὼς ἐνόμιζε, μὲ ἡσυχίαν. Ἀλλὰ τὰ ὄπωρικά ἂν καὶ σπάνια καὶ ὠραία, δὲν τῆς ἐφάνησαν οὐδὲ κατὰ τὸ ἥμισυ τόσον νόστιμα ὅσον ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ πᾶσαν στιγμὴν ἐφοβεῖτο μήπως ἔλθῃ κανεῖς καὶ τὴν ἴδῃ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἦλθε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν συλλογιζομένη, «Ὁ πατὴρ μου δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτὲ, καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν μέλῃ δι' ὀλίγα ὄπωρικά!»

Ὁ πατὴρ τῆς ἀνεγίνωσκεν, ὅταν ἡ Ῥόζα ἐμβῆκεν, ἀλλ' ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ τόσον λυπηρὸν βλέμμα, ὥστε αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τί ἔτρεχε. Μετ' ὀλίγον ἡ μαμμὰ τῆς ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παρατηρήσασα τὸ καλῶδιον, ἀνέκραξε, «Ποῖος ἐπεσκέφθη τὰ ὄπωρικά, τὰ ὅποια εἶχα θέσει τόσον καλὰ εἰς τὸ καλῶδιον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πάππου;» «Ἰσως ἡ Ῥόζα ἐμπορεῖ νὰ σοὶ εἴπῃ,» ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ. «Ἐγὼ παπὰ!» ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα, «Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτε!» Ἄλλ' ἐνῶ ὠμίλει, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς ἤλλαξε καὶ σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κυττάξῃ τὸν πατέρα τῆς. «Ἐλα ἐδῶ, παιδίον μου,» εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς, «εἶπέ μοι τώρα, δὲν ἤγγισες τὰ ὄπωρικά;» «Ἐγὼ ἐκύτταξα τὰς εἰκονογραφίας εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔστειλεν ὁ πάππος, καὶ ἔπειτα ὄπῃα εἰς τὸν κῆπον.»

Ὁ πατὴρ τῆς ἐλυπήθη πολὺ ὅτι ἡ μικρὰ του θυγάτηρ ὄχι μόνον εἶχε παρακούσει, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ψευσῆ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα· μία ἀμαρτία φέρει πάντοτε καὶ δευτέραν. Ὁ πατὴρ τῆς τότε τῆς εἶπεν ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ διὰ τοῦ ἀντικυ καθρέπτου, ὅταν ἔλαβε τὰ ὄπωρικά, καὶ ἀφοῦ ὠμίλησε μὲ αὐτὴν περὶ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ αἰσχουῦ τῆς διαγωγῆς τῆς, προσέθηκεν, «Ἐἶχον σκοπὸν νὰ σὲ πάρωμεν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάππου, ὅπου θὰ ἦναι καὶ αἱ θείαι σου καὶ τὰ ἐξαδέλφια σου, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶχον ἀγοράσει τὰ ὠραία καὶ σπάνια ἐκεῖνα ὄπωρικά, ἀλλὰ τώρα δὲν δυνάμεθα νὰ σοὶ ἐπιτρέψωμεν νὰ ὑπάγῃς, διότι πρέπει νὰ συναισθανθῆς πῶσον τρομερὸν καὶ βδελυρὸν πρᾶγμα ἔκαμες.»

Οὕτως ἡ Ῥόζα διὰ ὀλίγην εὐχαρίστησιν ἐστεροῦθη τῆς συναναστροφῆς τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τόσων ἄλλων κλιῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶχον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Τώρα, ἀγαπητά μου παιδιά, εἶναι ἀληθές

ὅτι δὲν ὑπάρχει πάντοτε καθρέπτης πλησίον μας, εἰς τὸ ὅποιον αἱ κακαὶ ἡμῶν πράξεις νὰ ἀντανεκλῶνται, ἀλλ' ὑπάρχει τι πολὺ σπουδαιότερον τοῦ καθρέπτου, βιβλίον τι, εἰς τὸ ὅποιον τὰ πάντα γράφονται, καὶ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ δώσωμεν λόγον δι' αὐτά. (Ἀποκαλ. κ'. 12).

ΛΥΔΙΑ

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια· ἰδὲ φύλλον Ἰουνίου (ἀριθ. 114)

Χαρακτηριστικὰ καὶ θέσις τῶν διαφόρων πετρωμάτων.

Ἄπαντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν φλοιὸν τῆς Γῆς πετρώματα διαίρουνται κατὰ τὸν τρόπον τῆς μορφώσεως αὐτῶν εἰς πυρογενῆ καὶ εἰς ὕδατογενῆ.

Καὶ τὰ μὲν πρῶτα παρήχθησαν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐσωτέρου πυρὸς τῆς Γῆς, καὶ διὰ τοῦτο λέγονται καὶ ἀρχέγονα; τὰ δὲ δευτέρω ἐσχηματίσθησαν ἐκ κατακαθισμάτων διαλύσεων πυρογενῶν πετρωμάτων ἐντὸς τοῦ ὕδατος συνεργεῖα χημικῆς συγγενείας, θερμότητος, θλίψεως εἴτε πίεσεως κτλ. καὶ καλοῦνται δευτερόγονα.

Τὰ πυρογενῆ πετρώματα ἀποτελοῦνται ἐκ κρυσταλλίνων καὶ ἄλλω ὕλων φύρδην μίγδην ἀναμειγμένων. Εἰς τὰ ὕδατογενῆ ἀπ' ἐναντίας παρατηροῦμεν τάξιν τινά. Τὰ εὐρίσκομεν δηλ. κατατεταγμένα καταστρώματα εἴτε στιβάδας ἐκ καθαροῦ γραφίτου, ἄμμου, μαρμάρου κτλ. Οὐχὶ σπανίως ἡμῶς εὐρίσκονται καὶ μεταξὺ αὐτῶν φλέβες ἀποτελούμεναι ἐκ μίγματος ἑτερογενῶν ὕλων.

Τὰ ὕδατογενῆ στρώματα ἕνεκα τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐκ κατακαθισμάτων διαφόρων πυρογενῶν ὕλων ἐντὸς τοῦ ὕδατος, λαμβάνουσι φυσικὰ θέσιν ὀριζοντίαν· συχνάκις ὁμως ἡ θέσις αὕτη διασπάται ὑπὸ τῶν ἀνυψωτικῶν δυνάμεων, περὶ ὧν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα ἐπραγματεύθημεν, καὶ τότε ταῦτα λαμβάνουσι θέσιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κεκλιμένην.

Γενικῶς τὰ πυρογενῆ πετρώματα ἀποτελοῦσι τὰ ὄρη, ἐπὶ τῶν πλευρῶν δ' αὐτῶν εὐρίσκονται ἐπικουμβισμένα τὰ ὕδατογενῆ στρώματα, ὡς φαίνεται ἐν τῇ κατόπιν εἰκόνι.

Ἡ διάταξις αὕτη τῶν ὕδατογενῶν στρωμάτων εἶναι λίαν σπουδαία ὑπὸ γεωλογικῆν ἔποψιν, διότι μᾶς παρέχει τὸ μέτρον τοῦ νὰ διακρίνωμεν τὴν συγκριτικὴν ἡλικίαν ἐκάστου.

Ὅτω λ. χ. τὰ κατώτατα εἶναι καὶ τὰ ἀρχαιότατα, ἐνῶ τὰ ἀνώτατα εἶναι τὰ νεώτατα.

Τὰ ὕδατογενῆ στρώματα εἶναι προσέτι σπουδαῖα καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐμπεριέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολιθώματα ζώων καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἔζων ἢ ἐφύοντο ἐν αὐτοῖς καὶ παρά τὰς ὄχθας τῶν. Ὅτω πως δὲ λαμβάνομεν γνῶσιν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ τρόπου τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, ἅτινα ἔζων εἰς τὰς μακρυσμένας ἐκείνας ἐποχὰς τῆς γῆς, — γινώσκον, τὴν ὁποῖαν ἄλλως πως δὲν θὰ ἠδυνάμεθα

Πυρογενῆ

στρώματα

Ὑδατογενῆ

ν' ἀποκτήσωμεν, ἀφοῦ οὐδὲν τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ἀπολιθωμένα ταῦτα ζῶα καὶ φυτὰ ἀνήκον, ὑπάρχει ἤδη ἐν τῇ ζωῇ.

Τὰ ἀπολιθώματα ταῦτα μᾶς διδάσκουσιν ἐτέρας δύο σπουδαίας ἀληθείας: 1) ὅτι ὅσα παλαιότερα εἶναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἐσχηματίσθησαν ταῦτα, τοσοῦτον πολυπληθέστερα ἦσαν καὶ τὰ εἶδη τῶν ζώων καὶ φυτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ταῦτα ἀνήκον, καθ' ὅσον δὲ προβαίνομεν εἰς τὰ νεώτερα, κατὰ τοσοῦτον ὀλιγοστεύουσι καὶ ταῦτα καὶ 2) ὅτι μέρη τινὰ τῆς γῆς εἶχον ἀνωτέραν θερμοκρασίαν ἐκείνης, ἥτις ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὰ αὐτὰ μέρη.

Μέχρι σήμερον ἀριθμοῦνται περὶ τὰ δεκάτριχ ἢ δεκατέσσαρα τοιαῦτα στρώματα, ὀνομασθέντα ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὕλων, ἐξ ὧν εἶναι ἐσχηματισμένα.

Κατὰ δὲ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν διηρέθησαν εἰς πρωτεύοντα, δευτερεύοντα καὶ τριτεύοντα καὶ κατὰ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀπολιθώματα τῶν ζώων, εἰς παλαιολιθικὰ, μεσολιθικὰ καὶ Νεολιθικὰ.

Ο ΣΙΡ ΘΩΜΑΣ ΓΡΕΣΑΜ.

Ἐσκήρατέ ποτε, πόσην μεγάλην ἐπιρροὴν μικρὰ πράγματα δύνανται νὰ ἐκασκήσωσιν ἐπὶ μεγάλων; Ἡκούσατε βεβχίως, πολλάκις νὰ λέγουν, — «Αἰ, αὐτὸ εἶναι μικρὸν πρᾶγμα!» — Ἀλλὰ δὲν κρέκει ποτὲ νὰ περιφρονῶμεν τὰ μικρὰ πράγματα, διότι ὁ Θεὸς πολλάκις φέρει μεγάλα ἀποτελέσματα διὰ μέσου αὐτῶν, καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ σαφεστέραν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, θέλω σὰς διηγηθῆ ἐν πολὺ περίεργον

ἀλλ' ἀληθὲς ἀνέκδοτον. Πρὸ 330 περίου ἐτῶν, πτωχὴ τις γυνὴ, κρατοῦσα βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐπορεύετο δι' ἐξοχικῆς τινος ὁδοῦ διερχομένης μεταξὺ ὠραίων δεινῶν καὶ ἀνθῶνων, ὁποῖοι μόνον εἰς τὴν Ἀγγλίαν εὐρίσκονται· ἀντὶ δὲ νὰ ἔχη τὴν καρδίαν τῆς πλήρη εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰ τοιαῦτα τεκμήρια τῆς ἀγάπης του, ἔτρεφεν ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῆς κακὴν τινα ἀπόφασιν, τοῦτ' ἔστι νὰ ἀφήσῃ τὸ μικρὸν καὶ τρυφερὸν τῆς βρέφος εἰς τὴν ὁδὸν· μὲ τὸν σκοπὸν τοῦτου, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ παντοῦ διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι οὐδεὶς τὴν ἔβλεπεν, ἐστράφη ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ τυλίξασα τὸ βρέφος μὲ ἐν σάλιον, τὸ ἔθεσε πολὺ σιγὰ ὑπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς δένδρου καὶ ἀμέσως ἀπομακρυνθεῖσα μήπως ἐξυπνήσῃ, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, χωρὶς νὰ βίβῃ οὐδὲ κἂν βλέμμα πρὸς τὸ ταλαίπωρον παιδίον!

Μετ' ὀλίγον τὸ βρέφος ἐξύπνησε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι ἦτο μόνον καὶ δὲν εἶχε τροφήν, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔκειτο, ἀλλὰ οὐδενὸς ἀποκρινομένου πάλιν ἀπεκοιμήθη. Μετ' οὐ πολὺ δωδεκαεῖτης παῖς ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ σχολείου ἔλαβε τὴν ὁδὸν ταύτην ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἦτο πολὺ εὐθυμὸς, διότι εἶχε τελειώσει καλὰ τὰ μαθήματά του, καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεχε καὶ ἐπῆδα καὶ ἐκυνῆγει τὰς πεταλοῦδας καὶ τὰ πτηνὰ καὶ τέλος ἀκούων ἕνα τέττιγα νὰ τειριζῆ καταλήφθῃ ὑπὸ ἐπιθυμίας νὰ τὸν εὗρῃ· ὅθεν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὁποῦν ἤρχετο ὁ ἦχος. Φαντασθῆτε, ἐὰν δύνασθε, τὴν ἐκπλαξίν τοῦ παιδίου, ὅταν εἶδε πλησίον τοῦ τέττιγος τὸ μικρὸν κόκκινον πρόσωπον τοῦ ταλαίπωρου ἐκείνου παιδίου τυλιγμένου ἐντὸς τοῦ σαλλίου! Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ, διότι σχεδὸν ἐφοβήτο νὰ τὸ ἐγγίξῃ, ἀλλὰ τελευταίον ἀπεφάσισε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ἐπομένως τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τὸ μικρὸν ἐγγισθὲν ἐξύπνησε, καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κλαίῃ, τὸ δὲ παιδίον συσφίγγον αὐτὸ καλὰ μήπως τοῦ πέσῃ, ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μήτηρ του ἦτο καλὴ καὶ ἀγαθὴ γυνὴ, καὶ ἂν καὶ εἶχε τρία τέκνα ἰδικὰ τῆς, ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ καὶ τὸ δυστυχὲς ὄρφανόν καὶ νὰ τὸ ἀνατρέψῃ ὡς ἐν ἐκ τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ἐτη παρήλθον, τὸ βρέφος ἔγεινεν εὐφροστον παιδίον, καὶ τὸ παιδίον ἔγεινεν ἀνὴρ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου, διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τιμιότητος αὐτοῦ, κατώρθωσε νὰ γείνη

μέγας ἔμπορος. Ὁ Θεὸς εὐλόγει ὅ,τι ἔκαβνε, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐγεινεν ὁ μάλλον διακεκριμένος ὄλων τῶν πολιτῶν τοῦ Λονδίνου. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τὸν ἔκαβεν ἱππότην, καὶ πολλάκις ζήτησι τὴν συμβουλὴν του εἰς τὰς μεγάλας ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους. Ἐπὶ τῆς βασιλείας ταύτης, ἡ Ἀγγλία ἤρχισε τὸ μέγα στάδιον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ, ἅτινα τὴν σήμερον τὴν καθιστοῦσι τόσον ἔνδοξον, καὶ ὡς τεκμήριον τῆς προόδου ταύτης, ὁ Σίρ Θωμᾶς Γρέσαμ, τὸ ἄλλοτε ταλαίπωρον βρέφος, ἔκτισε τὸ βασιλικὸν Χρηματιστήριον. Ἦτο ἔνδοξος ἐποχὴ διὰ τὸν Σίρ Θωμᾶν, ὅταν ἡ βασίλισσα ἤθεε νὰ γευματίσῃ μὲ αὐτόν, καὶ νὰ θέσῃ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ κτιρίου! Ὅταν δὲ τὸ ἔργον ἐτελειώσαν, ὁ Σίρ Θωμᾶς Γρέσαμ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ κορυφαίου ἀστρώματος, ἓνα «Τέττιγα» διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς πάντας, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶσι τοιαῦτα μηδαμινὰ πράγματα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ σώσῃ πολυτίμητον ζωὴν, ἀκόμη καὶ διὰ τοιούτων ποταπῶν πλασμάτων, ὅποιοις ὁ τέτιξ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἔρχομαι, ἀναγνώστα μου, νὰ σὲ διασκεδάσω
Καὶ ἔμαυτὸν ὡς αἰνίγμα νὰ σοὶ παρουσιάσω.
Δὲν εἶμαι κτίσμα τοῦ Θεοῦ, δὲν μ' ἔπλασε τὸ Θεῖον
Εἶμαι ἀνθρώπου εὖρημα χρήσιμον εἰς τὸν βίον.
Ἐμὲ καὶ τοὺς ἄταίρους μου ἀπαξ ἀνακαλόφασ
Κ' εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως ὁ ἄνθρωπος ἐγκύφασ,
Ἐγένετο ὑπέρτερος εὐ μόνον τῶν ἀλόγων,
Ἀλλὰ καὶ τῶν ὁμοίων του, καὶ τοὶ ἔχοντων λόγον.
Πρόσχε νῦν στοὺς λόγους μου, ἵνα τοὺς ἐνοήσῃς
Κι' ἂν σοὶ φανοῦν παράξεναι ποσὸς μὴ ἀπορήσῃς.
Ἀλλὰ κοσμίνοσον αὐτοὺς κ' ἐξέτασον ἐπίσης
Κι' ἀναμφιβολὸς θὰ μ' εὐρήσῃ, καλῶς ἂν ἐραυνησῃς.
Οἱ σύντροφοί κ' οἱ φίλοι σου μὲ φέρουσι μαζὺ τῶν
Θὰ μὲ εὐρήσῃ δὲ, ἂν καλῶς ζητήσῃς μεταξύ των.
Στὸ φῶς μὲ βλέπεις φανερὰ στὸ σκότος πλὴν διόλου,
Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ λυκαυγὲς δὲν φαίνομαι καθόλου.
Δὲν εἶμαι εἰς τὸν ἀνεμον οὐδὲ εἰς τὸν αἰθέρα,
Ἄν κ' ἐν τοῖς νέφεσιν οἰκῶ καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ.
Ὅρη κρημνοῦς, δάση, δρομῶς κ' ἄνθη δὲν πλησιάζω,
Καὶ τοὶ εἰς λόφοισι, φάραγγας κ' εἰς φύλλ' ἐπιπολάζω.
Εἰς τοὺς πολίμους δὲν πατῶ, στὰς μάχας δὲν πηγαίνο,
Ἄν καὶ ζῶς φήνοισι φᾶς σφαγᾶς προθύμως ἐπεμβαίνο,
Ἐξ οἴκων πύθους καὶ κλαυθμῶν πάντα ἀκουσιάζω,
Ἄν κ' εἰς ταφὰς καὶ συμφέρας ἄκων ἐκὼν συγνάζω.
Δὲν ἀγαπῶ τὴν ἀνοίαν, τὴν ἔχθραν τὴν κακίαν,
Ἀλλὰ τμῶ τὴν φρόνησιν καθῶς καὶ τὴν φιλίαν.
Δὲν πλησιάζω τοὺς αἰσχροὺς, μεθύσοις κ' ἀγελαίους,
Σέβομαι δὲ τοὺς σάφρονας ὡς καὶ τοὺς θηγαλέους.
Στὸ ἔαρ δὲν εὐρίσκομαι, χαμηλῶν τε καὶ ὑέρος,
Ἀλλὰ εἰς τὸ φθινόπωρον μὲ ἀπαντᾷς ἀγκαίρως.

Εἰς θάλασσαν, ὠκεανὸς καὶ λίμνας δὲν συγνάζω,
Κ' εἰς βύσσας καὶ ποταμοὺς ποτὲ δὲν πλησιάζω.
Καὶ εἰς σκηνὰς δὲν κατοικῶ, ἢ πενιχρὸν χωρίον,
Θυδ' εἰς καλύβας ποταπὰς βαρβάρων ἢ ἀγρίων.
Ἄλλ' ἔμωσ εἰς τὰς κορυφὰς οἰκῶ τῶν ἡραιστείων!
Μὴ τὸ ἐκλάθῃς χωράτ' ἢ κατὰ τι ἄστοίον.
Διότι καὶ ἐντὸς φλογῶν πάντοτε σῶος βίνο.
Κι' ἐντὸς φαράγγων φοβέωιν ἀλώεθτος ἔμμῖνο.
Κ' εἰς φυλακὰς εἰσέρχομαι, κ' εἰς φρούρι' ἀναβαίνο.
Καὶ εἰς φρικτὴν φρέατα ἀφίδως καταβαίνο.
Ἐλέφας, φῶνη, φάλαινα, ὄρις καὶ μαστοφόρα
Εἶναι ἐστὴν ἔξουσίαν μου, ὡς καὶ τὰ κεραφόρα,
Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἄρεως, στὸ ἔϊφος τ' Ἀχιλλέως,
Εἰς τὴν σορίαν τοῦ Διὸς, φαρέτραν τοῦ Νηλέως,
Στοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀθηνᾶς κ' εἰς τὴν δεσφύτης Ἥρας
Μ' εὐρίσκεις, ἔάν δύνασαι, ὡς κ' ἐν βαρῇ κορυφᾶ.
Ὁ Φαραὸς κ' ὁ Ἰωσήφ μὲ εἶχον σύντροφόν των.
Φοκίαν δὲ καὶ Φίλιππος φίλον πολὺ πιστόν των.
Σοφοὶ τε καὶ φιλόμοισι καὶ ἡ φιλοσοφία
Ἐπέρχουσι σὺν τῇ ἀρωγῇ ἐμῇ καὶ προστασία.
Ζωγράφοι τε καὶ συγγραφεῖς κ' αὐτοὺς δὲ ὁ Φειδίας
Θὰ ἦσαν ἄνευ τῆς ἐμῆς ἀφύκτου παρουσίας;
Ὅχι! εἶναι ἀδύνατον καὶ ἄλογον ἐπίσης,
Διότ' ἂν ἔλειπεθ ἐγὼ θὰ ἔλειπε κ' ἡ φύσις!
Θὰ ἔλιπες καὶ ἡ φακὴ! ἢ φέθε! τὸ πλάφι!
Κι' αὐτὸ δὲ τὸ περίφημον τὸ τοῦρκικο κισλάφι,
Τὶ γελᾷς; τί κλύου, τί γελᾷς; ὡς τώρα θὲν μ' εὐρήσκεις;
Ἦς τώρα εἰς τὴν Ἰννοίαν τῶν λόγων δὲν ἐμῶσκες;
Ἀκόμη συλλογιζέσαι καὶ ξεροκαταπίνεις;
Εἶν' ἐκκοχὸς νὰ μὲ εὐρήσῃ καὶ ἐστὴν κατὰ ποῦ πίνεθι:
Κ.

ΑΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

Ἀραγονία — Ἄρα — Γωνία —
Ἄγωνία — Ἀραγῶ.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ἐκ τίους γυναῖκες τοῦ Δαβὶδ ἐγεννήθη ὁ Σολομῶν;
2. Διατί ὁ Δαβὶδ νὰ ἐκλεῖξῃ τὸν Σολομῶντα ἐξ ὄλων τῶν υἱῶν του ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου του;
3. Ἐβίβη πάντοτε ὁ Σολομῶν πιστὸς εἰς τὸν Κύριον;

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,

Ἡ ἔφημερίς ἑβδομαδιαία, δι' οἰκογενεῖας ἐκτὶ 20 ἔτη ἐκδομένη, Συνδρομὴ ἑτησία διὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 6, διὰ τὴν ἄλλοδαπὴν 10. Εἶναι ἡ κίνη ἐφημερίς τοῦ αἵματος τούτου ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

— Εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἐφημ., τῶν Παιδῶν ἐν ἑδρῇ Ἐμμοῦ ἀριθ. 254 εὐρίσκονται πρὸς πώλησιν διάφορα φάρα περιοδικὰ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ὡς καὶ φάραται εἰκόνες χρωματισμέναις πτηνῶν τῶν τροπικῶν κλιμάτων, ζώων, ἀνθῶν κλ. εἰς μετρίαν τιμὴν. Αἱ εἰκόνες αὗται πρῶτονται τρεῖς δραχμὰς κατὰ δωδεκάδα ἢ 25 λεπτὰ ἐκάστη.